

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2013, č. j. OAM-136/LE-BE02-PS-2013, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2013, č. j. 44 A 42/2013 – 16,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2013, č. j. 44 A 42/2013 – 16, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 31. 7. 2013, č. j. OAM-136/LE-BE02-PS-2013, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v Praze ze správního spisu zjistil následující:

Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelstvím služby cizinecké policie, ICP letiště Praha-Ruzyně ze dne 25. 7. 2013, č. j. CPR-9381-19/PŘ-2013-930504, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Správní orgán zohlednil skutečnost, že žalobce byl již pětikrát umístěn v zařízení pro zajištění cizinců a orgány cizinecké policie se opakovaně pokoušely

prostřednictvím zastupitelského úřadu Ruské federace ověřit totožnost cizince. To se ale nikdy nepodařilo a žalobce byl vždy po uplynutí zákonné lhůty ze zajištění propuštěn. Je tedy velice pravděpodobné, že ke své totožnosti uvádí smyšlené údaje a proces ověřování totožnosti bude i v tomto případě velice zdoluhavý. Je tedy dán důvod pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z důvodu obavy z maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť je zřejmé, že žalobce činil a hodlá činit úkony, které by zabránily tomu, aby byl navrácen do své vlasti. Lustracemi bylo zjištěno, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob a rovněž je zařazen do informačního systému smluvních států, čímž je splněna podmínka podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2013, č. j. CPR-9381-17/PŘ-2013-930504, bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce v březnu 2013 vycestoval z území České republiky a neoprávněně, bez dokladů, vstoupil na území Spolkové republiky Německo a Francie. Na území Francie požádal o udělení mezinárodní ochrany. Z území Francie byl transferován zpět na území České republiky dne 25. 7. 2013 na základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Žalobce poprvé přicestoval do České republiky bez cestovního dokladu dne 15. 10. 2002 přes hraniční přechod Český Těšín, kde téhož dne učinil prohlášení o azylu, jeho žádost o udělení azylu byla zamítnuta. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 16. 6. 2004, z území však nevycestoval. Správní orgán mu proto uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zák. č. 326/1999 Sb., s dobou platnosti na 3 roky. Dne 18. 9. 2004 byl žalobci uložen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 trest vyhoštění na dobu 4 roků za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí. Dne 18. 2. 2005 mu byl Obvodním soudem pro Prahu 1 uložen trestním příkazem trest vyhoštění na dobu 4 roků za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí. Dne 4. 4. 2005 byl žalobci trestním příkazem vydaným Obvodním soudem pro Prahu 7 uložen trest vyhoštění na dobu 5 let za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí. Dne 6. 6. 2006 byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců nepodmíněně za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí. Dne 17. 10. 2006 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., s dobou platnosti na 10 let a zároveň byl téhož dne umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Poštorná. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že na území České republiky pobýval v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a v rozporu s uloženými tresty vyhoštění. Dne 22. 11. 2006 nabylo právní moci rozhodnutí OAMP MV ČR, kterým byl návrh cizince o udělení azylu zamítnut jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2008 bylo žalobci uloženo další správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců s dobou platnosti na 10 let a zároveň byl téhož dne umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla opět skutečnost, že cizinec na území České republiky pobýval v rozporu s uloženými správními vyhoštěními a v rozporu s uloženými tresty vyhoštění, čímž mařil jejich výkon. Dne 28. 8. 2008 žalobce požádal o udělení azylu, žádost byla posouzena jako nepřipustná. Rozhodnutím policie ze dne 23. 2. 2010 bylo žalobci z totožných důvodů uloženo třetí správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu s dobou platnosti na 10 let a zároveň byl cizinec umístěn téhož dne do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová. Dne 17. 6. 2011 byl žalobce Obvodním soudem pro

pokračování

Prahu 8 odsouzen podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2012 bylo žalobci z totožných důvodů uloženo čtvrté správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců s platností na 5 let. Dne 18. 3. 2012 byl žalobce opět umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Dne 28. 3. 2013 žalobce požádal o udělení azylu, žádost byla posouzena jako nepřipustná. Dne 18. 3. 2012 byl žalobce cizineckou policií zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Dne 13. 9. 2012 byl ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn a v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé mu na hraniční průvodku bylo uděleno výjezdní vízum platné od 13. 9. 2012 do 27. 9. 2012, následně byl odbaven na území České republiky. Dne 25. 7. 2013 ihned po jeho příletu z Paříže se při pobytové kontrole prokázal dokumentem Laissez - passer znějícím na jeho jméno, datum narození a státní příslušnost Ruská federace, který byl francouzskými imigračními úřady vystaven pouze za účelem jeho transferu na území České republiky.

V rámci řízení ve věci správního vyhoštění zahájeného dne 25. 7. 2013 žalobce uvedl, že se určitě nechce vrátit zpět do Ruské federace a nemá zájem využít dobrovolného návratu. Chce zůstat v České republice. Správní orgán uzavřel, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Dne 29. 7. 2013 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně v Zařízení o zajištění cizinců Bělá - Jezová.

Dne 31. 7. 2013 vydal stěžovatel rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu žalobci uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé - Jezové, Bělá pod Bezdězem, až do vycestování, maximálně však do 28. 11. 2013. Stěžovatel dospěl k závěru, že žalobce by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky, který již narušil svým nelegálním pobytem a opakovaným nevycestováním z jejího území.

Krajský soud v Praze se s tímto závěrem stěžovatele neztotožnil. Podle soudu totiž žalobce objektivně nemá jinou možnost, než na území České republiky zůstat bez dokladů a oprávnění k pobytu. Jak vyplývá z dosavadního řízení, zatím pokusy o obstarání cestovního dokladu pro žalobce selhaly. Touto skutečností se nezabývala ani policie, která vždy při zjištění, že se žalobce nachází na území bez jakéhokoli dokladu a oprávnění k pobytu, uložila další a další správní vyhoštění, přičemž konstatovala, že cestovní doklad se žalobci dosud nepodařilo zajistit, protože spolupráce se zastupitelským úřadem Ruské federace není nadstandardní. Tato situace se opakuje v průběhu celé doby pobytu žalobce v České republice. Žalobce musel být vždy po uplynutí doby zajištění propuštěn, protože doklady se pro něj zajistit nepodařilo. Krajský soud uzavřel, že žalobce není nebezpečím pro veřejný pořádek, když se zdržuje na území České republiky pouze proto, že mu nic jiného nezbyvá. Jeho úmysl pobývat na území i nadále za této situace není směrodatný, v současné době zde pobývá proto, že vycestovat nemůže. Správní orgán navíc napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, rozhodnutí neobsahuje dostatečné úvahy, kterými se řídil při hodnocení zjištěného skutkového stavu a při výkladu právních předpisů. Na základě uvedeného krajský soud rozhodnutí stěžovatele podle § 78 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) pro nezákonnost zrušil a věc

mu vrátil k dalšímu řízení. V něm se měl stěžovatel zabývat možností zajištění takového postavení žalobce, aby jeho samotný pobyt na území České republiky nebyl porušováním právních předpisů a tedy nebezpečím pro veřejný pořádek a to do doby, než mu bude zajištěn cestovní doklad a ostatní náležitosti pro návrat do země původu. Krajský soud stěžovateli dále uložil, aby v případě, kdy budou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. c), eventuelně i odst. 2 zákona o azylu, vydal rozhodnutí nové, které řádně odůvodní, přičemž se bude zabývat také splněním další podmínky § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, a to, zda není zajištění žalobce v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podanou kasační stížností napadl žalovaný rozsudek Krajského soudu v Praze z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Má za to, že postupoval plně v souladu s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Ve svém rozhodnutí jasně a přehledně popsal opakovaná porušování zákona ze strany žalobce, jemuž bylo vysloveno správní vyhoštění, které nerespektoval, ale i soudní vyhoštění a dokonce mu byl soudem za jeho porušování právního řádu České republiky uložen trest odnětí svobody. Žalobce taktéž neoprávněně vycestoval na území jiného státu EU, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na jeho soustavné porušování zákonů České republiky došlo k naplnění podmínky ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť je zcela mimo pochybnost, že svým nelegálním pobytům a opakovaným nevycestováním z území České republiky žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek na území České republiky. Jak vyplývá z definice veřejného pořádku dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, postačí správnímu orgánu důvodná domněnka, že žadatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, aby mohl aplikovat citované ustanovení. V daném případě stěžovatel řádně odůvodnil, v čem spatřuje nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek České republiky. Jak vyplývá z obsahu spisu, intenzita porušování právního řádu České republiky již přesáhla rovinu správního práva a má svou trestněprávní dimenzi. S ohledem na skutečnost, že neexistuje definice pojmu „veřejný pořádek“ v oblasti azylového práva (z pohledu ustanovení § 46a zákona o azylu), je nutno vycházet analogicky z toho, jak uvedený termín vykládá konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu v oblasti cizineckého práva. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, judikoval nutnost vykládat uvedený pojem v kontextu jednotlivých ustanovení, v nichž je použit. Za nebezpečí narušení veřejného pořádku označil jednání, které je: „*skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*“. Stěžovatel má za nezpochybnitelné, že základním zájmem společnosti je zájem na dodržování a respektování zákonů, v daném případě zákonů upravujících pobyt cizinců na území České republiky (zákon o pobytu cizinců, zákon o azylu). K hrozícímu opakování porušování zákonů ze strany žalobce a nebezpečí pro veřejný pořádek stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 - 64.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že žalobce nemůže být nebezpečím pro veřejný pořádek v České republice, neboť nemá jinou možnost než pobývat zde nelegálně. Podle stěžovatele je státoobčanskou povinností každého občana vyřídit si příslušné doklady u domovského státu. Pokud z nějakých důvodů (ať již na jeho straně – uvádění nesprávné totožnosti, či na straně cizího státu) toto není možné, musí být problém řešen ve vztahu mezi dotčeným občanem a jeho domovským státem. V žádném případě nemůže do vztahů mezi občany jiných zemí a jejich státními orgány vstupovat Česká republika. Správní

pokračování

orgán není oprávněn nahrazovat povinnosti žalobce vůči jeho státu občanství a stejně tak nepřichází v úvahu, aby suploval činnost státních orgánů Ruské federace. Soud tedy ukládá stěžovateli povinnost, která je nad rámec zákona. Stejně tak pokyn soudu, aby správní orgán zajistil žalobci postavení, aby jeho pobyt na území ČR nebyl porušováním právních předpisů, považuje správní orgán za zcela nezákonný. Stěžovatel rovněž odmítá závěr soudu, že své rozhodnutí neodůvodnil. Jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno, podloženo relevantní argumentací, dostatečnými důkazními prostředky a je plně zákonné a přezkoumatelné. Naopak krajský soud svůj závěr o nemožnosti jiné alternativy v případě žalobce než je porušování zákonů České republiky nikterak nepodložil a řádně neodůvodnil. Stěžovatel taktéž spatřuje v odůvodnění rozsudku vnitřní rozpor, když na str. 8 soud nejprve autoritativně konstatuje, že žalobce není nebezpečím pro veřejný pořádek, a následně ukládá stěžovateli, aby žalobci zajistil postavení, kdy jeho pobyt na území ČR nebude porušováním právních předpisů a tedy: „*nebezpečím pro veřejný pořádek*“. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce k situaci osob bez státní příslušnosti na území České republiky uvedl, že tyto osoby většinou nemají cestovní doklad, Policie ČR proto rozhoduje o jejich správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že bez cestovního dokladu nelze vycestovat, ocitají se tyto osoby v koloběhu udělování dalších a dalších správních vyhoštění, v horším případě trestních vyhoštění za přečin maření úředního rozhodnutí. To je i případ žalobce, který se momentálně snaží obstarat si nějaký průkaz totožnosti a dlouhodobé vízum za účelem strpení. Žalobce dále namítl, že skutečnost, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, není jediným kritériem pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán při vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců neposoudil individuálně veškeré relevantní okolnosti. Nezabýval se otázkou, zda byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podána s cílem pozdržet nebo zmařit jeho navrácení do země původu. Dále nezjišťoval, zda byla povinnost setrvat v zařízení objektivně nutná k tomu, aby se žalobce mohl definitivně vyhnout svému navrácení, jak to vyžaduje rozsudek ESD ve věci Arslan. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel jako důvod své kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že uplatnil důvod i podle písmene d), tedy nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Stěžovatel namítl, že soud řádně neodůvodnil svůj závěr, že žalobce neměl možnost vyřídit si cestovní doklad.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Praze pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné

v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). V nyní projednávané věci krajský soud svůj závěr o objektivní nemožnosti žalobce vycestovat zdůvodnil tím, že z dosavadního řízení vyplývá, že pokusy o obstarání cestovního dokladu žalobce selhaly. Tato úvaha nepochybně je přezkoumatelná.

V dalším pak Nejvyšší správní soud posuzoval namítanou právní otázku, zda byly dány správními orgány uplatněné důvody pro uložení povinnosti žalobci setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do vycestování podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Co se týče výkladu tohoto ustanovení, tedy toho, jaké konkrétní jednání zakládá důvodnou domněnku, že by žadatel o udělení mezinárodní ochrany mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, upozorňuje Nejvyšší správní soud na to, že zatímco v případě správního vyhoštění vyhodnocují správní orgány konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k vážnému narušení veřejného pořádku již došlo, v případě ukládání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění činí na základě jeho dosavadního chování úvahu, zda narušení veřejného pořádku z jeho strany reálně hrozí. Takováto úvaha samozřejmě nesmí být svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotyčné osoby, na rozdíl od správního vyhoštění však pro závěr správního orgánu není nutné, aby cizinec již čin nebo činy, jenž by mohly být hodnoceny jako závažné narušení veřejného pořádku, spáchal. Stačí, že takovouto hrozbu lze z jeho dosavadního chování důvodně presumovat.

Nejvyšší správní soud dále připomíná, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb., změna zákona o pobytu cizinců na území ČR, je účelem ustanovení § 46a zákona o azylu zabránit zneužívání žádostí o udělení mezinárodní ochrany k nelegální migraci přes území České republiky či jiným nelegálním aktivitám. V důvodové zprávě se rovněž poukazuje na to, že žadatelé mnohdy ničí svoje doklady, aby nebylo možno určit jejich totožnost. Po provedení úkonů podle § 46 odst. 1 v přijímacím středisku a přesunu žadatele do pobytového střediska nebo do soukromí nelze pak tyto žadatele nalézt a zdárně pokračovat v řízení směřujícím k vydání meritorního rozhodnutí. V důsledku uvedeného se pak zcela vymyká kontrole (ověření) plnění zákonné povinnosti neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu, tj. po pravomocném ukončení řízení z území České republiky vycestovat.

Nejvyšší správní soud má za to, že v projednávané věci stěžovatel pečlivě vyhodnotil dosavadní chování žalobce od okamžiku jeho vstupu na území České republiky v roce 2002 až ke dni jeho prohlášení o mezinárodní ochraně. Stěžovatel vzal v úvahu, že žalobce na území České republiky pobýval bez jakéhokoliv právního titulu, v rozporu s uloženým správním vyhoštěním i se soudně uloženými tresty vyhoštění, byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců nepodmíněně za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí. Stěžovatel dále zohlednil fakt, že žalobce vycestoval v roce 2013 z České republiky a nelegálně vstoupil a pobýval na území smluvních států.

V případě žalobce se tedy jednalo o soustavné chování svědčící dostatečně o jeho zcela negativním přístupu k základním povinnostem stanoveným zákonem. Na základě uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za odůvodněný závěr stěžovatele, že z chování žalobce lze dovodit jeho neochotu dlouhodobě respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, a že skutečně existuje důvodná obava, že v dosavadním

pokračování

chování bude pokračovat a že v důsledku toho dojde v budoucnu k narušení veřejného pořádku. Po zvážení intenzity porušování zákona ze strany žalobce je pak zřejmé, že přijaté opatření splňovalo kriteria přiměřenosti. Nejvyšší správní soud dodává, že samotná skutečnost, že žalobce nedisponuje cestovními doklady, není pro posouzení, zda bude předmětným správním rozhodnutím naplněn účel ustanovení § 46a zákona o azylu, relevantní. V projednávané věci navíc z rozhodnutí Policie ČR ze dne 25. 7. 2013, č. j. CPR-9381-19/PŘ-2013-930504, o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že je velice pravděpodobné, že žalobce ke své totožnosti uvádí smyšlené údaje, a sám tak ztěžuje výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud konečně podotýká, že pokyn krajského soudu, aby se stěžovatel zabýval možnostmi zajištění takového postavení žalobce, kdy jeho pobyt na území České republiky nebude porušováním právních předpisů a tedy nebezpečím pro veřejný pořádek, je nutno chápat tak, že soud zavázal stěžovatele k tomu, aby vyhodnotil snahu a možnosti žalobce zajistit si dokumenty potřebné k případnému vycestování z území a tedy ke splnění povinnosti, jež mu byla stanovena v rozhodnutí o vyhoštění. Nelze tedy přisvědčit názoru stěžovatele, že mu soud tímto uložil, aby sám žalobci zajistil takové postavení, kdy jeho pobyt na území České republiky nebude porušováním právních předpisů.

S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud zjistil naplnění důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zrušil dle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je Krajský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným tímto rozsudkem, tedy ve výsledku tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je zákonné.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu